

Landskap: Hälsingland Upptecknat av: Puben Lundberg
 Härad: Järrsö tg. Adress:
 Socken: Järrsö Berättat av:
 Uppteckningsår: Född år i

Uppteckningen rör

Från Jägerom sjövä

1-3

När nöden är störst är hjälpen närmast.

2040

En vinterkväll för ett par år sedan satt jag i en väntsal å Ljusdals station och väntade på ett persontåg, som jag skulle medfölja. Under tiden inkom en gammal gubbe, vilken jag strax igenkände.

Denne gubbe, allmänt benämnd finn Mårna, var känd för att kunna berätta troliga och otroliga spökhistorier och han var därför

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKLIVSARKIV

Både en väl- och ovälkommen gäst, varrest han än gick. Somliga hörde med nöje finn Mårsas berättelser, andra återigen blevo mörkrädda och ville ej veta av gubbens berättelser. Emedan det var lång tid innan tåget skulle komma, bad jag gubben omtala en spökhistoria, och han berättade då följande.

Jag hade aldrig trott på skogsrå, sjörå, vittra, fävla eller annat otyg, förrän jag med mina egna ögon fick vara vittne till den händelse, som jag nu skall berätta.

I min ungdom var det sedvanligt, att ungdomarna skulle vid midsommartiden begiva sig upp till fäbodarna för att hälda på hos fäbodjäntorna. Jag var då bosatt i Grånäs by Järvis socken. Många midsommarnätter hade jag tillbringat uppe bland fäbodarna, och emedan en dylik högtid var inne igen, började jag tänka på avfärden. Den fäbodvall, som jag detta år besökte benämnes Svebovallen. För att ej behöva gå den långa och besvärliga landvägen till sistnämnda ställe, måste man först färdas i båt över en stor sjö, Milsjön och sedan till fots gå över ett högt fjäll. Vädret var ej det bästa, himmelen var mulen och stora regndroppar föllo ned från skyn, men jag avskräcktes ej utan gav mig iväg. Färden dit gick bra, och jag blev väl mottagen vid framkonsten.

Vid midnattstid återvände jag hem. Kommen ned till Milsjön, lösgjorde jag båten, hissade upp seglet och satte mig vid rodret i förhoppning att inom kort vara hemma, men det gick ej, som jag tänkte. Vinden för mitt segel var god, men likväl rörde sig ej båten ur flåcken. Till en början trodde jag, att båten fastnat på någon sandbank, men blev snart övertygad om, att så ej var fallet, emedan jag undersökte sjöns djup och fann att det var tillräckligt. Jag förstod då att det

var något rackartyg med i spelet. Åskan började gå i västern, och jag kände mig illa till mods. Till sist blev jag varse en naken gestalt, som satt på båtens bakstam. Jag höjde då min knutna hand och slog några slag, men inget träffade den de voro riktade till. Många olika metoder vidtog jag för att kunna brifa mig från otyget, men det gick ej från sin plats. Då ingenting annat hjälpte tog jag till bönboken och det var det bästa medlet. Med ett vilt tjut släppte vidundret sitt tag och försvann i djupet. I samma ögonblick fick min farkost fart och inom kort var jag hemma.

Så berättade gubben.

Ruben Lundberg.